

rámu epitafu rodiny Anbanterů z Rozndorfu z Kašperských Hor a takřka detektivní příběh na epitafním obraze vypočtených osob. Odpolední blok byl věnován výhradně novodobým sepulkráliím. Markéta Kudláčová se ve svém kunsthistorickém příspěvku soustředila na rané náhrobové práce žáků zakladatele moderního českého sochařství Josefa Václava Myslbeka a v podobném duchu se nesl i přednes Ladislava Zikmunda-Lendera o pomníkové a sepulkrální tvorbě architekta Ladislava Machoně. Podobu hrobu prezidenta Edvarda Beneše coby modernistické hrobky představila Vendula Hnídková a na závěr prvního konferenčního dne poutavě o tradiční ikonografii v moderní funerální tvorbě promluvil Petr Horák.

Druhý den se opět tematika nejprve vrátila k památkám raně-novověkým, když Marie Ryantová přispěla svým novým pohledem k otázkám, které se dlouhodobě točí kolem českokrumlovského rožmberského mauzolea, a polemizovala se závěry J. Chlíba, bohužel nepřítomného. Anna Rollová následně stručně doplnila novou úvahou svou starší studii o epitafu jáchymovské měšťanky Zuzany Schedlichové a Lucie Romportlová představila zajímavý soubor náhrobních kamenů z kostela v Plané u Mariánských Lázní. V posledním bloku se jiným souborem, v severočeských Zákupcích, zabýval Milan Hlinomaz a novější hřbitovní památky středo- a severomoravské proveniencí prezentovala Romana Skřebská. Živou diskusi vyvolalo představení projektu Milana Svobody a jeho libereckých studentů, mapujících pohřebiště v Libereckém kraji, konkrétně na Liberecku a na Frýdlantsku. Jana Marešová a Klára Mezihoroká se ujaly komparace starších a novějších soupisových prací, přičemž těmi staršími je míněn mnohasvazkový Soupis památek historických a uměleckých, novými pak databáze Ústavu dějin umění AV ČR. V doprovodném posteru Kláry Woitschové se přítomní účastníci mohli seznámit s prameny k projednávanému typu památek v depozitářích Archivu Národního muzea.

V závěrečném proslovu Jiří Roháček sumarizoval přednesené příspěvky a zamyslel se mj. (opět tradičně) nad podobou pořádaných konferencí. Zkušenost mu však dala již znovu za pravdu, že tematicky široce otevřený prostor dává mnohem více příležitostí k plodné mezioborové diskusi, než jaký by mohla nabídnout úzce tematicky vymezená jednání. Nyní se tedy již nezbývá než těšit na vydání přednesených konferenčních příspěvků v renomovaném sborníku *Epigraphica & Sepulcralia*.

Jan Kilián

Kolokvium „Rynek, (náměstí), tržiště – místa setkávání, obchodu a reprezentace ve středověkých a raně novověkých městech

Dne 3. prosince 2015 uspořádal Archiv hlavního města Prahy ve spolupráci s katedrou historie Filozofické fakulty UJEP v Ústí nad Labem již skoro tradiční kolokvium ve staroměstském Clam-Gallasově paláci, po radnicích a kostelech tentokrát na téma ryнкů coby důležitých komunikačních městských prostorů.

Úvodní slovo pronesla a oba dopolední bloky moderovala Michaela Hrubá. Tři po sobě následující řečníci pak představili jednotlivá hlavní náměstí ve třech historických pražských městech – na Starém Městě pražském, na Novém Městě pražském a na Malé Straně. Zatímco Václav Ledvinka v případě Staroměstského náměstí shrnul dosavadní

poznatky o něm, když konstatoval existenci dosud jediné, již zastaralé monografie (Teige, Herain), Kateřina Jíšová se u dnešních Karlova a Václavského náměstí, dříve Dobytčího, resp. Koňského trhu, opřela o vlastní dlouholetý výzkum s důrazem na pozdní středověk. Pozoruhodný a od obou předchozích odlišný příspěvek přednesla Jana Doktorová, zaměřující se coby kunsthistorička na vizuální proměny Malostranského náměstí a na jejich hybatele v podobě lokálních, především raně novověkých elit. Po přestávce přišli ke slovu archeologové, přesněji řečeno dva archeologické týmy, pražský a brněnský. Jan Havrda s Jaroslavem Podliskou v bohatě obrazově doprovobeném referátu upozornili na možnosti a limity výzkumu Staroměstského náměstí a v diskusi pak mimo jiné narazili i na problematiku jeho středověkého dláždění, vypodloženého patrně dřevěnými rošty. David Merta se svým kolegou nepojednali pouze jediný „rynkový“ brněnský prostor, ale představili dosavadní zjištění hned u všech nejpodstatnějších. Hana Komárková následně přivedla pozornost přítomných k fenoménu pozdně středověkých přísah coby výpovědního zdroje pro sledování proměn uvnitř městské komunity.

Odpolední blok zahájil Roman Zaoral s referátem o dálkovém obchodu v Praze v době předhusitské a husitské a Martin Musilek pohovořil o fragmentárně dochované středověké knize, která zachytila rovněž židovská jména. Následoval skok ze středověku do baroka a od historie ke kunsthistorii – Tomáš Sekyrka představil soubor pražských domů, na jejichž fasádách se dochovaly obrazy, které zkoumal jako předmět zbožnosti a reprezentace pořizovatelů. Komparaci s českým výzkumem se dostalo zadost povšechným (zvláště však představujícím jeho vývoj a dominanty) příspěvkem Waldemara Komorowského o hlavním náměstí v Krakově, i v jeho případě nicméně opřeným o dlouhodobý autorův výzkum. Eva Němečková využila zjištění ze své nedávno obhájené disertační práce k prezentování referátu o ceších a jejich obchodování na prahu raného novověku ve městech českého severozápadu a Vilém Zábranský celé rokování uzavřel glosou k topografii litoměřických výročních trhů v 17. století.

Velmi solidně zaplněný diskusní sál dokázal, že téma starší historie (nejen) českých měst je tématem pro badatele velmi přitažlivým, stejně jako účelnost podobných mezioborových setkání, kdy mezi přednášejícími a v plénu byli zastoupeni jak historici, tak archeologové a kunsthistorici. To vše navíc bylo spojeno s možností navštívit poutavou výstavu o husitské Praze, nacházející se v palácových prostorách jen o patro níže. Předchozí dvě setkání sice žádný publikační výstup nezakončil, tento nedostatek by však měl být, dle sdělení organizátorů, v dohledné době odstraněn a vzniknout práce, v níž budou všechny zazněvší referáty v písemné podobě uveřejněny.

Jan Kilián